

ко Али и пакъ се скрилъ подъ водата. Борбата съ воднитѣ чудовища била още по-ожесточена. Следъ малко. Али пакъ излѣзълъ, но лицето му било още по-тъмно отъ преди. Ржцетѣ му треперали. Едва дишалъ и не могълъ да говори. Като си отпочиналъ и поелъ въздухъ, той казалъ на султановия пратеникъ, който чакалъ:

— Азъ намѣрихъ коралъ, какъвто иска султанътъ. Ще го вържа и ще го извлѣчемъ отъ морското дъно.

Следъ това се спусналъ за трети пжтъ на морското дъно.

Слънцето клонѣло къмъ залѣзъ. Небето почервенѣло. Все по-тъмно ставало морето. Изподъ водата се показала главата на Али.

— Теглете! — прошепналъ Али, и падналъ безъ свѣсть въ лодката.

Издърпали вжжето, но какво да видятъ: извадениятъ коралъ билъ наистина голѣмъ и красивъ, но... бѣлъ.

Пратеникътъ на султана силно разгнѣвенъ, дошелъ при Али, който лежалъ полумъртъвъ. Той взелъ бѣлия коралъ съ две ржце и го хвърлилъ право върху гърдитѣ на Али.

Крѣвъ бликнала отъ гърлото на бедния водолазъ и залѣла корала. Въ сжщия мигъ коралътъ отъ бѣлъ станалъ червенъ.

Умрѣлъ Али. А червениятъ коралъ занесли на Фатма, която се много зарадвала, защото най-сетне се сбждало желанието ѝ.

Отъ червения коралъ изкустни майстори направили чудна, невидена до тогава корона. Султанътъ не пожалилъ за нея ни рубини, ни брилянти, ни изумруди, ни бисери, ни злато, ни сребро. Короната блестѣла съ всички бои на джгата. Малката капризна Фатма съ тази корона станала още по-красива. Тя заповѣдала, отъ благодарность, да изрѣжатъ името на Али на самата корона.